

TANHUVIESTI

1 / 2021

SOJA MURTO

20 vuotta ammattitaitajana

KANSANTANSSIN KAAKONIT

NUORISOSEURAT 140 SKY 120 TURUN KANSANTANSSIN YSTÄVÄT 50

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajalta	3
KamuKannan aamukaffit	5
Soja Murto - 20 vuotta puku- ja käsityöperinteen ammattitaitajana	6
Tulevat Nordlek-tapahtumat	9
Kansantanssin vanhat ja uudet kaanonit	10
KanTaMus kehittää tanssin ja musiikin yhteistä pedagogiikkaa	11
Pääsisäisperinteitä pohjoisilla poluilla	12
Nuorisoseurat - ajan hermolla jo 140 vuotta	14
Meillä oli juhlavuosi, vaikka juhlat jäivätkin väliin - TKY 50 vuotta	16
Folklandia	19
Eläköön folk	20
SKY täyttää 120 vuotta	22
Jenkan lähteillä	24
Kansantanssia kirjallisuudessa - osa 32	28
Pakina: Tanhukaranteeni	29
In Memoriam	30

63. vuosikerta

Julkaisijat:

Suomalaisen Kansantanssin Ystävät ry

Kansantanssinuorten Liitto ry

Päätoimittaja: Teemu Perheentupa

Toimitus: Pirkko Elo, Risto Elo, Annuli Perheentupa

Kuvankäsittely: Pirkko Elo

Kannen kuva: Jani Kautto

Tanhuviesti/Suomalaisen Kansantanssin Ystävät

Döbelninkatu 5 B 21, 00260 Helsinki

p. 045 2777 283

tanhuviesti@kansantanssinyst.fi

ISSN-L 1799-1404

ISSN 1799-1404

Pääkirjoitus

Sananlasku sanoo, että "parempi vähän annettu kuin paljon luvattu". Tanhuviestin kanssa kävi viime vuonna niin, ettei annettu edes vähää, joskaan ei kummemmin mitään luvattukaan.

Jo vuoden 2019 loppupuoli oli perin haasteellinen merkittävän resurssipulan takia, mutta eipä se ollut oikeastaan mitään verrattuna seuraavan vuoden haasteellisuuteen. Mistäpä kirjoittaa juttuja tai ottaa kuvia, kun hiljaiselo on langennut kansantanssiväen osaksi?

Yksi ja toinenkin kyllä kiitettävästi kannusti ja patisti toimitusta saamaan jotain aikaiseksi, mutta jonnekin se kipinä näytti kadonneen, mitäpä sitä kiel-tämään. Moneen kertaan ryhdyttiin lehteä vääntämään kasaan, mutta väkisin tehdyt jutut tuppasivat vanhenemaan ennen kuin niitä saatiin lehden verran aikaiseksi.

Onneksi edes apatia ei ole ikuista, vaan edelleen melkein yhtä synkästä tilanteesta huolimatta - odotellessa kesän tapahtumien kohtaloa - uutta energiaa on taas kertynyt ja juttu ruvennut luistamaan.

Monta tapahtumaa on jäänyt vaille ansaitsemaansa huomiota, moni merkkipäivä mennyt ohi, ja siitä olemme pahoillamme. Jos olemme ansainneet risuja, otamme ne nöyrästi vastaan.

Yritämme kuitenkin tehdä parhaamme, jotta lehti jälleen ilmestyy yhtä säännöllisesti kuin kättely yllättää kansantanssijan, ja niitä toimittaessamme muistamme toista vanhan kansan sanomaa: "Ku torutaan ni kuuntele, ku pieksetään ni kääntelee, ku kiitetään ni piereskele".

Puheenjohtajalta

Olen kiitollinen ja innoissani, kun sain aloittaa Suomalaisen Kansantanssin Ystävien puheenjohtajana tämän vuoden alusta. Jo ensimmäiset kokoukset ovat osoittaneet, että yhdistyksessä on valtava määrä asiantuntemusta, kokemusta ja poikkeusajasta huolimatta myös tahtoa ja taitoa katsoa tulevaan. Toiminnan perusta on niin selkeä ja vahva: olemme kaikki kansantanssin ystäviä.

Yli kaksikymmentä vuotta toiminnassa mukana olleet saattavat tuntea minut paremmin. Olin aikoinani mukana toimikunnissa ja satavuotisjuhlien toteutuksessa. Ammatillisesti olen aina ollut kiinnostunut yhtä paljon kulttuurintutkimuksesta ja kielitieteestä.

Näistä ensimmäinen vei minut aikoinaan Tarttoon kulttuuri-instituuttiin töihin, ja jälkimmäinen on pitänyt siellä viimeiset 15 vuotta yliopistossa suomen kielen lehtorina.

Kangasalan kansantanssijoissa 1970-luvulla alkanut harrastukseni ei ole katkennut Virossakaan, sillä olemme jo 19 vuotta kokoontuneet keskiviikkoisin tanssimaan ja laulamaan paikallisten inkerinsuomalaisten kanssa inkeriläisiä ja vähän muita suomalaisia ja virolaisiakin perinteisiä tansseja. Se on saanut minut ajattelemaan sellaista suomalaisten kansantanssien puolta, jota Suomessa ei huomaa: tanssi voi olla reitti omille juurille identiteettiä vahvistamaan myös

silloin, kun isovanhempien puhuma kieli on unohtunut. Viruskaan ei estä kaikkea, kun tekniikka on apuna. Tapaamme joka viikko virtuaalisesti, vaihdamme kuulumisia, teemme suunnitelmia sekä laulamme ja muistelemme tansseja ja vuoroja. Mitä toimintatapoja on keksitty muissa ryhmissä?

Lähetän terveisiä kaikille ulkosuomalaisille tanssijoille ja muistutan, että SKY on myös teitä varten. Materiaalien tilaaminen on entistä helpompaa ja varmasti vierailut matkustusrajoitusten poistuessa entistä tärkeämpiä sekä ulkomailta Suomeen että Suomesta maailmalle esim. kurssien ja yhteisten tanssipäivien muodossa.

Muistelin varhaisia yhteyksiäni SKY:hyn, kun syksyllä lupauduin ehdolle puheenjohtajaksi. Seurassamme ohjaajille tilattu Tanhuviesti oli tärkein tietolähde. Lukiolaisena pääsin ensimmäisille kursseille Varalaan ja niihin aikoihin järjestettiin kesäjuhlien lisäksi myös katselmuksia. Kursseilta on mielessä tanssien lisäksi niiden taustoittaminen: opettajia oli eri alueilta ja he kertoivat perinteestä laajemmin, vuotuisjuhliin liittyen leikittiin ja opittiin tapaperinteestä.

Tanssiharrastus tai laajemmin ajateltuna kansanomaisten, menneiden aikojen tanssien pysyminen osana suomalaista kulttuurikuvaa tarvitsee yhä tuekseen sekä tietoja, julkaisuja, opetusta, innostusta että organisaatioita. On selvää, ettei ainakaan kovin pian palaa aika, jolloin olisi kaikkialla isoja ryhmiä ja tuhansia harrastajia. Uuteen aikaan ja uusiin toimintatapoihin luo kuitenkin pohjan SKY:ssä 120 vuodessa hankittu tieto ja taito. Kansallispukuharrastuksen

uusi, suuri suosio osoittaa, että omaksi koettu, paikallinen ja tutkittuun tietoon sekä ryhmissä säilyneeseen taitoon, kokemuksiin ja elämyksiin perustuva tanssikin voi saada paljon lisää ystäviä.

Juha-Matti Aronen

Kuva: Juha-Matti Aronen

KamuKannan aamukaffit

Aamukaffit on koko kansanmusiikin ja kansantanssin alan yhteinen kuukausittainen keskustelufoorumi, jossa voidaan nostaa keskusteluun ajankohtaisia yhteisiä aiheita.

Aamukaffit järjestetään aina kuukauden viimeinen perjantai klo 9-10 toukokuun loppuun saakka.

Aamukaffit ovat koko kentälle avoimet, mutta Kansanmusiikin ja Kansantanssin Edistämiskeskuksen (KEK) jäsenjärjestöt voivat varata aamukaffien vetovastuuvuoroja. KEK tarjoaa zoom-linkin ja henkilökunnasta on aina joku mukana keskusteluissa. Aamukaffien tavoitteena on lisätä alan sisäistä keskustelua ja tarjota epävirallista ja matalan kynnyksen foorumia yhteisten asioiden käsittelyyn.

Tulevien kaffien aiheita voi ehdottaa keskustelun lomassa tai lähettää sähköpostitse toiminnanjohtaja@kansanmusiikkikansantanssi.fi.

Tervetuloa mukaan keskustelemaan! Erillistä ilmoittautumista ei tarvitse tehdä.

KamuKannan aamukaffit järjestää Kansanmusiikin ja Kansantanssin Edistämiskeskus (KEK), joka ylläpitää alan yhteistä tietopankki-sivustoa, www.kamukanta.fi.

Soja Murto - 20 vuotta puku- ja käsityöperinteen ammattitaitajana

Annuli Perheentupa

Kansallispuvut ovat parhaillaan kokemassa ilahduttavaa uutta tulemistaan. Ilmiö ei ole tapahtunut itsestään, vaan kasvavan vyöryn liikelle saamiseksi on vaadittu paljon työtä kansallispuukujen näkyvyyden ja niihin liittyvien positiivisten mielikuvien lisäämiseksi - kansallispuvun brändin hyväksi. Yksi merkittävä hahmo, joka tätä työtä on tehnyt, on tänä vuonna 20-vuotista uraansa kansallispuukujen ammattilaisena viettävä Soja Murto.

Soja Murto on varmaan kaikille kansallispuukuja harrastaville tuttu nimi. Häntä näkee tapahtumissa ja messuilla joko kansallispuukutoimijoiden yhteisen messupöydän takana tai edustamassa omaa yritystään, joka viettää 20-vuotisjuhlavuottaan.

Imatralainen Soja kutoo kansallispuukankaita, valmistaa perinteisin menetelmin pukuja ja niiden osia sekä

kunnostaa ja huoltaa vanhoja pukuja. Hän on myös mukana Suomen Kansallispuukukeskuksen uusien pukujen tarkistustyössä valmistamassa mallipukuja. Lisäksi hän ohjaa ja kouluttaa.

Onnea, Soja! Miten aiot viettää juhluvuottasi?

- Menneitä muistellen ja uutta luoden! Julkaisen Facebookissa ja Instagramissa muistoja, joihin myös asiakkaat, kurssi-

laiset, harkkarit ja yhteistyökumppanit ovat toimittaneet terveisiään. Varsinainen synttäripäivä oli 26.2. ja silloin pidin Facebookissa livejuhlakahvit. Kaikkea uutta on suunnitteilla myös, mm. verkko-kurssien suhteen.

Miten päädyit tekemään kansallispukuja työksesi?

- Miun vanhemmat olivat käsityöläisiä. Äiti on tehnyt kansallispukuja 50 vuotta ja isä kutonut kankaita, kirjonut ja tehnyt kansanomaisia jalkineita. Äiti on pioneeri kansallispukukurssien pitämisessä. Mius-ta ei pitänyt tulla käsityöläistä, eikä var-sinkaan kansallispukuvalmistajaa, mutta erinäisten seikkailujen jälkeen päädyinkin juuri siihen, enkä enää halua tehdä mitään muuta.

Sojan kotisivut kansallispuku.com sekä blogi Sukkulalla ja neulalla ovat suosituja tietolähteitä. Samasta osoitteesta löytyy myös verkkokauppa Puoti, mistä voi hankkia kansallispukujen ja feresien ohjeita, kankaita, muita materiaaleja ja tarvikkeita pukujen valmistukseen, huoltoon ja säilytykseen.

Sojan huomassa on myös muutaman puvun koti, eli hänen kauttaan voi hankkia tarkistettut Jääsken miehen ja naisen sekä Kivennavan naisen puvut, materiaalit tai ohjeet.

Kansallispuvun tuuletuspiknikit

Paitsi leipätyönään myös vapaa-ajallaan Soja tekee laajaa pr-työtä kansallispukujen hyväksi. Soja on 5.8. järjestettävien kansallispuvun tuuletuspiknikkien idean äiti. Ensimmäinen tuuletus järjestettiin Imatralla 2010. Sen jälkeen niitä alettiin pitää muillakin paikkakunnilla.

Positiivinen pohinä on sen kuin lisääntynyt. Kun puvut ovat alkaneet näkyä enemmän, myös mielenkiinto niitä kohtaan on kasvanut. Piknikkien määrä on

kasvanut vuosi vuodelta ja niitä järjestetään nykyään jo lähes joka puolella maata.

Miten idea tuuletuspiknikeistä syntyi?

- Miulle kansallispuku on juhlapuku sen lisäksi, että se on miun työ. Olen useimmiten töissä tai järjestäjänä tapahtumissa, joissa kansallispukuja käytetään. Halusin sellaisen tapahtuman, jossa kansallispuku on pääosassa ja jossa kenenkään ei tarvitse tehdä töitä tai järjestää. Kansallispukujen tuuletuspiknik tuntui sopivalta ja on nähtävästi sitä muidenkin mielestä, päätellen sen suosioista. Päiväksi valikoitui kansallispuvun syntymäpäivä 5.8.

Elämä ontasapainoilua

Soja on myös Facebookin suositun kansallispukuryhmän perustaja ja yksi ylläpitäjistä. Aktiivisessa ryhmässä on jo reippaasti yli 11 000 jäsentä. Siellä on positiivinen ja kannustava henki, ja sieltä saa kansallispukuihin liittyviin kysymyksiin vastauksia alta aikayksikön.

Somessa Soja kertoo pukujen valmistuksesta, käsityötekniikoista ja huollosta niin tekstin, kuvien kuin videoidenkin avulla. Hän neuvoo, näyttää ja jakaa vinkkejä pukujen valmistukseen ja valmistustekniikoihin, pukemiseen, käyttöön ja huoltoon liittyvissä kysymyksissä. Tavallaan voisi ajatella, että hän jakaa ammattisalaisuuksiaan ilmaiseksi.

- Koen, että tiedon jakaminen ei ole miulta pois. Kansallispukuasian tekeminen tutuksi ja helpommaksi tuo sen pariin lisää ihmisiä ja sitä kautta myös lisää miun töitä. Näyttämällä, miten teen hommat, teen myös ymmärrettäväksi sen, miksi työni maksaa.

Teet näitä hommia sekä leipätyöksesi että rakkaudesta pukuperinnettä ja käsityötä kohtaan. miten työn ja rakkauden yhdistäminen onnistuu?

- Hyvin. Yhdistäminen onnistuu hyvin, erottaminen on joskus vähän haastavaa ja tuo kaikki tuottamaton työ hauskudessaan pyrkii välillä valtaamaan turhan ison osan ajastani. Rakastan sitä tekemistä, yksin ja rauhassa. Ja rakastan mesota kansallispuvuista somessa. Elämä on yhtä tasapainoilua.

Miten rentoudut / otat irti arjesta?

- Mie tanhuan - kun vain korona ymmärtäisi kadota. Lainaan ystävien koiria lenkille, seuraan silmä kovana formuloita, vietän aikaa lasten ja ystävien kanssa ja kokoon palapelejä. Välillä hurahdan johonkin, kuten viimeksi pisankamuniin.

Monta rautaa tulella

Soja sai tänä vuonna Suomen Kulttuurirahastolta apurahan kansallispuvuaikaisen podcastin tekemistä varten.

Onnittelut! Mitä apurahalla tapahtuu?

- Kiitos! apurahalla saan tehdä 12 jaksoa kansallispuvupodcastia. Senkin nimi on Sukkulalla ja neulalla. Podcast ilmestyy kuukausittain ja siinä keskustelen vieraideni kanssa erilaisista kansallispuvuun liittyvistä aiheista. Podcastissa ei lähdetä ihan alkeista, mutta uskoisin, että sitä on mukava kuunnella, vaikkei heti kaikkea ymmärtäisikään. Podcastin Facebook-sivulla voidaan sitten johdatella pohjatiedon pariin.

Jos olisit 20 vuotta sitten tiennyt sen, minkä nyt tiedät, olisitko valinnut saman uran?

- Miehän en tavallaan valinnut tätä uraa, vaan se valitsi miut. Mutta kyllä, rakastan työtäni ja kun muut asiat ympärilläni myllertyvät, se tuo miulle vakautta ja hyvinvointia.

Mikä työssäsi on parasta? Entä mikä tylsintä?

- Parasta on ronkkaus! Tai no, oikeastaan parasta on se, että työni on niin monipuolista. Kansallispuvuissa on järjetön määrä tekniikoita ja koska kudon kankaita, kirjon ja ompelen, niin harvoin tarvitsee tehdä samaa asiaa kovin montaa päivää. Lisäksi vaihtelua tuo opettaminen. Mutta tekniikoista pienet piiperrykset ovat lemppareitani. Tylsintä työssäni on tarjousten laskeminen, mihin menee hirvittävän paljon aikaa. Tytär onneksi on hoidellut viimeaikoina verkko-kaupan tilausten pakkaamisen, se ei myöskään kuulu suosikkieni joukkoon.

Mitä pidät urasi kohokohtana? Varmasti saamasi tunnustukset (2010 Elsa Hepo-rauta –palkinto yhdessä Kansallispuvukolmosten kanssa, 2017 Taito Finlandian neljän finalistin joukkoon pääseminen, valinta Imatran Inkeriksi ja Vuoden käsityöläiseksi ja 2018 Taito Finlandian kunniamaininta) ovat tuntuneet hyviltä, mutta onko muitakin?

- Pidän urani kohokohtana Kuolemajärven tarkistetun kansallispuvun mallipukujen ompelua ja erityisesti rekon kirjontaa. Se oli ensimmäinen pukuhanke, jossa sain olla tekijänä mukana ja sen rekon kirjonta oli hyppy syvään päähän. Ja selvisin siitä. Mieleen on jäänyt myös se, kun valmistin suurimmalta osalta Jääsken naisen kansallispuvun rouva Jenni Haukiolle. Sen lahjoitti hänelle Suomen kansallispuvujen ystävät ry.

Onko sinulla idolia tai idoleita?

- Mie en oikein osaa nostaa ketään ihmisiä korokkeelle. Kunnioitan monenkin ihmisen ajatuksia tai taitoja, tietoja ja toimintaa. Tove Janssonin ja Minna Canthin ura ja ajatukset puhuttelevat minua.

Kohti tulevaa

Millaisena näet kansallispukujen ja oman tilanteesi seuraavan 20 vuoden kuluttua?

- Kansallispukujen suosio on koko niiden historian ajan tehnyt 20 - 30 vuoden aaltoliikettä. Tähän mennessä miun uran aikana ollaan menty ylöspäin ja tehty lujasti ja laajasti töitä sen eteen. Toisaalta tässä ajassa syntyy helposti kuplia. Kansallispukukuplan ulkopuolella ihmiset lienevät etääntyneet siitä samaa vauhtia, kun kansallispukukupla on imeinyt ihmisiä sisälleen. Pelkäänpä, että tämä jakautuminen jatkuu. Mutta haluan nähdä kansallispuvun 20 vuoden kulut-

tua koko kansan juhlavaatteena kaikissa sen ilmenemismuodoissa niin, että ne kaikki hyväksyvät toisensa. Sen eteen teen töitä.

- Oma tilanteeni onkin hankalampi hahmottaa, sillä olen parhaillaan etsimässä itseäni, kun koko aikuisikäni jatkunut parisuhde päättyi reilu vuosi sitten. Mutta toivon, että saan edelleen tehdä kansallispukuja työkseni ja että osaan sanoa ei oikeissa kohdissa ja että ympärilläni on nykyistä paljon laajempi joukko timanttisia kansallispukuammattilaisia, jotka tekevät joustavaa yhteistyötä.

Tulevat Nordlek-tapahtumat

Kuten hyvin tiedetään, koronavirusepidemia on jo kahtena vuonna peräkkäin johtanut yhteispohjoismaisten kansantanssijuhlien perumiseen tai siirtämiseen.

Nordlek-liiton hallitus on päättänyt tulevien tapahtumien järjestämisestä seuraavaa:

HAVLEK 2022, Färsaaret

BARNLEK 2023, Ruotsi

NORDLEK 2024, Norja

NORDLEK ja BARNLEK 2026, Tampere, Suomi

Kansantanssin vanhat ja uudet kaanonit

Petri Hoppu

Kulttuuri-ilmioille on tyypillistä, että niiden muodot kanonisoituvat ajan mittaan tietynlaisiksi ja niille luodaan enemmän tai vähemmän totuudenmukainen narratiivi, jolla vakiintuneita ja oikeiksi koettuja muotoja perustellaan. Näin on tapahtunut myös kansantanssissa, jossa esimerkiksi 1900-luvun alkupuolella kaanonit luotiin julkaisujen kautta niin Suomessa kuin muissakin Pohjoismaissa. Nimenomaan kirjalliset kaanonit ovat vahvoja, koska ne näyttäytyvät helposti ikaikaisen ja muuttumattoman tuntuisina. Kuitenkin myös kirjoittamattomat käytännöt voivat urautua voimakkaasti ilman kirjallista perinnettä, mutta tässäkin tapauksessa vaaditaan jonkinlainen auktoriteetti, todellinen tai kuviteltu, joka vahvistaa oikean järjestyksen.

Suuren yleisön käsitys ”perinteisestä kansantanssista” seuraa nykyäänkin 1900-luvun alun kirjallisten kaanonien ihanteita, eivätkä myöhemmät uudistukset, jotka ovat voineet olla mullistavia alan sisällä, ole juurikaan vaikuttaneet tähän kuvaan. Pitäessäni joitakin vuosia sitten esitelmää pohjoismaisen kansantanssiharrastuksen kehityksestä törmäsin tähän ilmiöön, kun esitelmäni päätteeksi nuori ruotsalaismies tuli luokseni ihmettelemään kaikkia niitä muutoksia, joita Ruotsissa oli tapahtunut 1950-luvulta lähtien. Hänelle kansantanssioppaissa julkaistut Anders Selinderin koreografiat olivat olleet aidoimpia ja perinteisimpiä kansantansseja, kun taas polskatanssien monet kansanomaiset muodot olivat outoja ja vieraita.

Toisaalta myös uudet kansantanssin käytännöt alkavat helposti toistaa itseään ja muodostavat näin ollen uudenlaisia kaanoneita. Tämän havaitsin nuorisoseurojen kansantanssikatselmuk-

sessä Tanssimyllyssä Tampereella huhtikuussa 2019. Kun aiemmin kanonisoinnin kohteina olivat yksittäiset tanssit, nyt kanonisoituja olivat tanssimuodot.

Havaitsin, että sottiisi, polkka, katrilli ja menuetti toistuivat eri ryhmien esityksissä varsin samanlaisina. Vaikka tanssimuotojen ympärille rakennetut koreografiat poikkesivat toisistaan, peruselementit olivat samanlaisia niin liikelaatujen, vartalonkäytön kuin musiikin suhteen. Esimerkiksi katrillin teki karjalaiseksi nopea tempo, käsien tyylytelty liike ja modaalissävytteinen, humppamainen musiikki. Sekä tanssijat että suurin osa yleisöstäkin jakoivat yhteiset, usein tiedostamattomat käsitykset tanssimuotojen ominaispiirteistä ja oikeasta suorittamisesta.

Kaanonit ovat inhimillisiä, ja ne heijastavat kaipuutamme säännöllisyyteen ja rutiineihin. Kansanomaisen tanssidokumenttien epämääräisyyteen ja moniselitteisyyteen ne tuovat järjestystä, mikä on välttämätöntä, jos haluamme pitää yllä kansantanssitoimintaa. Kaanonit olisi kuitenkin tärkeää tunnistaa, ja niitä pitäisi uskaltaa myös haastaa. Itse kehotan kansantanssijoita sukeltamaan yhä uudestaan tanssiperinteiden kaaokseen ja etsimään tanssiin uusia näkökulmia nimenomaan dokumenttien kautta. Toisaalta pidän tärkeänä, että kansantanssin monet kaanonit voivat elää rinnakkain täydessä sovussa. Ne toimivat harrastusperinteiden ytimenä ja sitä kautta myös kansantanssiyhteisöjen koossa pitävinä voimina. Pysyvyyden ja muutoksen vuorovaikutuksen kautta syntyy kansantanssin dynaaminen kenttä, joka pystyy säilymään globaalien virtausten keskellä myös tulevaisuudessa.

KanTaMus kehittää tanssin ja musiikin yhteistä pedagogiikkaa

Petri Hoppu

Oulun ammattikorkeakoulun ja Oulun yliopiston yhteinen KanTaMus-hanke on ensimmäinen kansantanssin ja kansanmusiikin yhteiseen pedagogiikkaan pureutuva projekti Suomessa. Vuosikymmenten ajan näiden alojen pedagogiikka ja toiminta ovat ajautuneet erilleen ja painottuneet vahvasti esittävään taiteeseen osallistavan toiminnan sijasta, mihin hankkeessa haetaan muutosta. Lisäksi kulunut vuosi on tehnyt selväksi, että alojen kehitys riippuu vahvasti digitaalisista valmiuksista, ja hanke tähtää myös näiden kehittämiseen.

Hanketyön tuloksena luodaan kansantanssin ja -musiikin yhteinen pedagoginen kehys, KanTaMus-malli. Tässä mallissa määritellään yhteiset periaatteet, menetelmät ja toimenpiteet, jotka julkaistaan digitaalisina materiaaleina alan toimijoiden vapaaseen käyttöön. Lisäksi hankkeen tuloksena syntyy monialainen yhteistyöverkosto. KanTaMus-malli, valmiit digitaaliset materiaalit sekä yhteistyöverkosto helpottavat ammattilaisten työllistymistä, palvelevat harrastajia ja houkuttelevat uusia tekijöitä ja yleisöjä hyvinvointia tukevan harrastuksen pariin.

*Juhliin, kansantanssiesityksiin,
kansallispuvun päivän piknikille
tai muuten vain kaduille pasteeraamaan!*

Kansallispuvut vuokraa SKY:N PUVUSTO

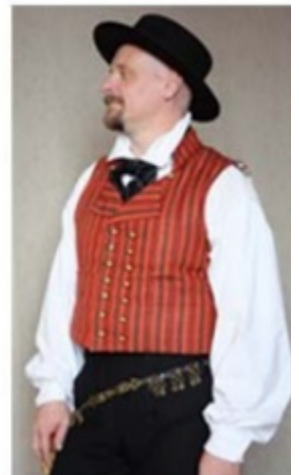
Vuodesta 1907

Pukuvuokra SKY:n jäsenyhdistyksille 25 €/vko,
muille 50 €/vko.

Naisten kokoja C32-52, miesten kokoja C44-58.
Lisäksi runsaasti lasten pukuja pirpanakoosta
alkaen.

Puvusto on auki keskiviikkoisin klo 17.00-19.00
osoitteessa Döbelninkatu 5 b 21, 00260 Hki

Yhteydenotot sähköpostitse
puvusto@kansantanssinyst.fi
www.kansantanssinyst.fi

Pääsiäisperinteitä pohjoisilla poluilla

Annuli Perheentupa

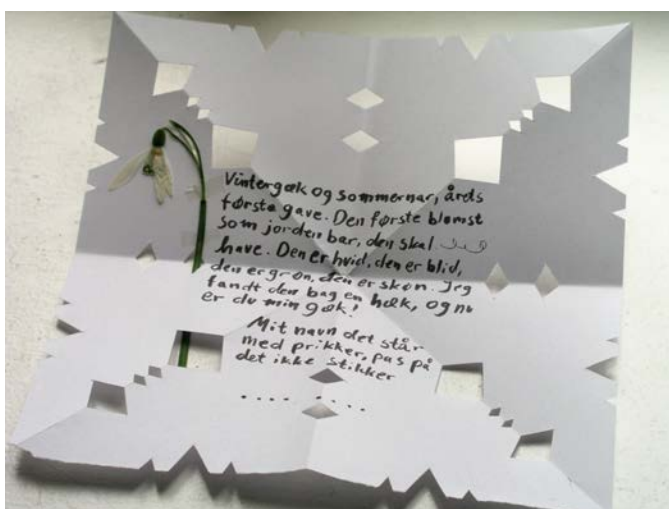
Pohjoismaista löytyy monenlaisia hauskoja ja mielenkiintoisia pääsiäisperinteitä. Kaikissa Pohjoismaissa pääsiäisaika on suhteellisen pitkä verrattuna muuhun maailmaan. Se alkaa palmusunnuntaista ja pääsiäisvapaat kestävät kiiristorstaista pääsiäismaanantaihin.

Pääsiäishiihtoa Norjassa

Ulkoilua rakastaville norjalaisille pääsiäinen merkitsee viimeistä mahdollisuutta hiihtää ja ensimmäistä päivettyä. Väki suuntaa sankoin joukoin pääsiäisen viettoon mökeille ja vuorille hiihtolatujen äärelle. Pääsiäislauantaina järjestetään eri puolilla Norjaa leikkimielisiä hiihtokilpailuja aurinkoisilla keväthangilla.

Gækkebrev Tanskasta

Pääsiäisen lähestyessä tanskalaiset valmistavat toisilleen paperista kauniisti leikattuja kirjelappusia, jotka sisältävät pienen lorun tai värssyn sekä lumikellon

kukan. Viestin nimi gækkebrev tulee lumikellosta, joka on tanskaksi vinter-

gæk. Allekirjoituksen paikalla kirjeessä on yhtä monta pistettä tai reikää kuin lähettäjän nimessä on kirjaimia. Jos gæk-kebrevin saaja tietää tai arvaa, keneltä viesti on, hän saa tältä suklaamunan. Jos viestin saaja taas ei keksi, kuka viestin lähetti, hän on puolestaan tälle pääsiäismunan velkaa.

Kiirastorstain pikkunoidat ja pääsiäisen isot pahvimunat Ruotsista

Ruotsalaislapset kiertelivät kiirastorstaina ovelta ovelle punaposkisiksi ja pisamanaamaisiksi noidiksi pukeutuneina toivottamassa hyvää pääsiäistä. He jakavat piirustuksiaan tai itse tekemiään pääsiäiskortteja ja saavat vastalahjaksi namuja tai kolikoita.

Pari päivää myöhemmin pääsiäiskukko munii ruotsalaisille muhkeita pahvimunia, jotka on täytetty piripintaan karamelleilla ja pienillä lahjoilla. Nämä lahjat voivat joskus olla hyvinkin arvokkaita, esim. kännyköitä tai aitoja koruja.

Islannin hiljainen pitkäperjantai ja koreat suklaamunat

Islannin lain mukaan pitkäperjantai on rauhoitettu kaikenlaiselta juhlinnalta ja riekkumiselta. Baarit ja klubit eivät saa olla auki eikä ihmisten kokoontuminen yhteen muun ajanvietteen kuin vakavan korkeakulttuurin vuoksi ole sallittua vuorokauteen.

Kuva: Frida Elyöls

Pääsiäisenä ruokapöydän päätähtenä on lampaankoipi - pääsiäiskoipi. Ruokailun jälkeen vuorossa ovat hienosti koristellut suklaamunat, joiden sisältä löytyy karamelleja ja paperille painettu sananparsi tai viisaus.

Kansanmusiikin ja Kansantanssin Edistämiskeskuksen vuositeema tälle vuodelle on "Pohjoisilla poluilla". Teema haastaa alan tekijät ja kokijat tutkimaan pohjoista kulttuuria rohkeasti. Voitte miettiä, miten pohjoismaista teemaa voisi toteuttaa näinä poikkeuksellisina aikoina.

Nuorisoseurat – ajan hermolla jo 140 vuotta

Kuva: Jukka Heinämäki

Jukka Heinämäki ja Annina Laaksonen

Nuorisoseuraliike täyttää tänä vuonna huikeat 140 vuotta. Juhlavuosi tekee näkyväksi nuorisoseuratoiminnan historian, korostaa nuorisoseurojen nykyistä vahvuutta ja katsoo ennen kaikkea tulevaisuuteen. Nuorisoseurat juhlii noin 600 jäsenseurassa eri puolilla Suomea tehtävää paikallista työtä sekä eri harrastusalojen toimintaa. Juhlavuoden suojelijana toimii Suomen tasavallan presidentti Sauli Niinistö.

Nuorisoseuraliike syntyi kansanliikkeenä 1800-luvun lopun kansallisen heräämisen ja sivistysaatteen nousun yhteydessä. Nykyisin järjestö on Suomen merkittävin kulttuurisen nuorisotyön toimija.

Kansantanssia ja tapahtumia läpi historian

Kansantanssi on ollut teatterin ja liikunnan ohessa merkittävin harrastusmuoto nuorisoseuroissa sen koko historian ajan. Järjestön 36 000 jäsenestä kansantanssin harrastajia on noin 6000. Toiminnassa on mukana kaikenikäisiä tanssista kiinnostuneita harrastajia nuorisoseuroissa eri puolilla Suomea.

Nuorisoseurat on maamme merkittävin yhteisöllisten kulttuuritapahtumien järjes-

täjä. Viisikymmenvuotias Pispalan Sottiisin kansainvälinen kansantanssifestivaali on yksi merkittävimmistä folkloretapahtumista pohjoisessa Euroopassa. Pispalan Sottiisin kesäfestivaali sai 1990-luvulla rinnalleen Tanssimanian ja Folklandia-risteilyn. Muita kansanmusiikin tapahtumia nuorisoseuroissa ovat muun muassa Hollo ja Martta Hollolassa, Eteläpohjalaiset Spelit, Iisalmen Talvipäivät sekä Jutajaiset Rovaniemellä.

Nuorisoseurat on ollut mukana toteuttamassa yhteistyössä muiden alan toimijoiden kanssa kansanmusiikin ja -tanssin tapahtumia. Tällaisia ovat olleet suomalaisvirolaiset Tanssipidot ja pohjoismaiset NORDLEK-juhlat.

Juhlavuosi täynnä toimintaa

Ensimmäinen juhlavuoden tapahtuma Eläköön Folk! kokosi helmikuussa Tampereelle vuodella eteenpäin siirtyneen Folklandian parhaat palat. Tampere-talosta striimattu tapahtuma sisälsi Folk-Forumia, kansanmusiikkikonsertteja ja Eläköön Folk! -gaalan, jossa jaettiin tunnustuksia kansanmusiikin ja kansantanssin ansioituneille toimijoille.

Lasten ja nuorten juhlavuoden päätapahtumaa Kalenoita juhlitaan 12.6. Lappeenrannassa tällä kertaa virtuaalisena tapahtumana. Tapahtuman tarina käynnistyy jo toukokuun alussa Kadonneen synttärisankarin etsinnällä maskottihahmojen Repen ja Rillan johdolla. Syksyn Tanssimaniassa 23.-26.9. Tampereella sukeltaudutaan iloisen 20-luvun tunnelmiin ja tarjolla on hienoja tanssikonsertteja, tanssi-iltoja, työpajoja ja keskustelufoorumia. Tanssimanian yhteydessä järjestetään myös nuorten DÄÄNS-leiri.

Kuva: Jukka Heinämäki

Muita juhlavuoden tapahtumia ovat muun muassa Nuori Kulttuuri -monitaidefestivaali Porissa 21.–23.5., sekä juhlavuoden seminaari 7.10. teemalla “harrastaminen nyt ja tulevaisuudessa” yhteistyössä Helsingin kaupungin kanssa. Nuorisoseurakoukussa Lahdessa 8.-10.10. järjestetään nuorisoseuratoiminnan tulevaisuuden suuntia luotaava Tulevaisuusfoorumi. Nuorisoseurat on myös mukana Erätauko-säätiön ja YLE:n Hyvin sanottu – rakentavan keskustelukulttuurin hankkeessa juhlavuoden yhteiskunnallisella keskusteluohjelmalla.

Nuorisoseurat toivottaa kaikki tervetulleiksi Suomen suurimmille kakkukahveille 24.6., jotka järjestetään samanaikaisesti mahdollisimman monessa paikassa eri puolilla maata ensimmäisen nuorisoseuran perustamispäivän kunniaksi.

Kuva: Jukka Heinämäki

Meillä oli Juhlavuosi, vaikka juhlat jäivätkin vähiin - Turun Kansantanssin Ystävät ry 50 vuotta

Mirku Weckström

Yhdistyksemme Turun Kansantanssin Ystävät ry juhli 50-vuotista toimintaansa viime vuonna. Pääjuhla oli tarkoitus pitää isosti Meillä on Juhlat -näytöksen merkeissä 10.10.2020, mutta kuten niin monen muunkin viime vuoden kulttuuritapahtuman kanssa kävi, jouduimme siirtämään näytöksen turvallisempaan ajankohtaan.

Onneksi kuitenkin ehdimme saada juhламиelen päälle Folklandia-risteilyn perjantai-illan konsertissa tammikuussa 2020. Konsertti oli koottu tanssivan historiikin muotoon niin, että se kuvasi oman yhdistyksemme eri vuosikymmeniä. Alun Turun poikain rinkitanssi on kulkenut mukana kaikki vuodet, mutta nyt se oli saanut aivan uuden, humoristisenkin muodon PRO-ryhmän käsissä näytöksen aloituksena ja tanssiinkutsuna.

Yhdistyksen toiminta sai alkunsa vuonna 1969, kun tuolloin parikymppiset työväenopiston tanhuryhmäläiset halusivat kansantanssijoille oman yhdistyksen, jossa olisi myös lapsille tanhutoimintaa.

Nämä ikinuoret harjoittelevat edelleen yhdistyksemme grand old lady Leena Ahon johdolla maanantaisin Senioritryhmässä. Folklandialla nämä Seniorit esittivät perinteisten suosikkitanhujen sarjan: Ruotsinkatrilli Viitasaareltä, Kökar Engelska, Åtta man engel ja Ristikontra Sortavalasta, joka myös Helvetin 16-nimellä tunnetaan (jokainen, joka on yrittänyt kääntyä piirissä kahdeksan jälkeen, tietää, mistä nimi tulee). Nämä

eri puolilta Suomea tallennetut tanhut ovat kulkeneet eri ryhmien mukana lukuisilla ulkomaanmatkoilla ja muissa esityksissä, eikä kukaan TKY:läinen ole varmastikaan voinut niiltä välttyä. Senioreitten esitys toi esille myös yhdistyksemme laajaa kansallispukuaarteistoa. Puvustossamme on yli 500 pukua ja olemme ylpeitä kansallispukutietämyksestä, jota erityisesti Riitta Hyvönen on aikojen saatossa opettanut uusille sukupolville.

1980-luvun lopulla karjalaiset kansantanssit saavuttivat suuren suosion myös meillä Turussa.

Senioreitten jälkeen esiintyivät nykyajan parikymppiset eli Niina Kallioisen ja Jutta Kaasalaisen vetämät ryhmät Vinksin Vonksin ja Mutku, yhteensä siis Vitku. Nuorten ryhmät ovat aina

olleet aktiivisia matkaajia ja solmineet ystävyys-suhteita eri puolille maailmaa. TKY:n ryhmät ovatkin usein vierailleet mm. Unkarin Szegedissä, Saksan Paderbornissa, Petroskoissa ja Brasiliassa. TKY on ollut vakiovieras myös kaikissa isoissa tapahtumissa kuten täällä Folklandialla, Pispalan sottiisissa, Tanssimaniassa, Europeadeissa, FinFesteillä, Barnlekissa, Nordlekissa (josta on ihan pakko mainita hyvinkääläisten kanssa pidetty pikku-

lämpimät pr-esitykset aamuyön tunteina). Onpa meillä omakin lasten ja nuorten kansainvälinen kansantanssifestivaali Tanssiva Turku, jossa on mm. rakennettu maailmanrauhaa iltanuotiolla venäläisten ja yhdysvaltalaisien kanssa Beatlesia laulaen.

Tanhuharrastukseen liittyy erilaisia muotivirtauksia. TKY:ssä perinteinen kansantanssi on aina ollut kaiken pohja ja kärki, mutta jo 70-80-luvuilla tehtiin paljon koreografioita. Vuonna 1991 TKY:n edustusryhmän Kankaan kaunis Katriina-koreografia jätettiin luokittelussa luokittelematta, koska raati ei osannut sitä kansantanssiksi sijoittaa. Turussa yhtenä tuon ajan tärkeimmistä tekijöistä mainittakoon Matti Jussila, jonka Manta-koreografiasta nähtiin makupaloja myös Folklandialla.

1980-luvun lopulla karjalaiset kansantanssit saavuttivat suuren suosion myös meillä Turussa. Viola Malmista ja

Nikolai Vahterovista eli Koljasta tuli meille rakkaita "piiskureita". Karjalaisia tanssi ensimmäisten joukossa Lennu Ylänevan luotsaama Faartti-niminen ryhmä, joka oli TKY:n ensimmäinen Nuorisoseurojen luokittelussa mestaruussarjaan yltänyt ryhmä. Myöhemmin Faartti-ryhmä yhdistyi Tiistai-ryhmän kanssa, jolloin syntyi Fati.

Perinteisten esiintymislavojen lisäksi olemme keikkailleet monessa muussakin kiinnostavassa paikassa, kuten pilkkopimeässä, radiossa, muiden maiden televisioissa, uimahallissa - siis altaassa veden päällä - ja Fingerpori-elokuvassa. Folklandialla nähtiin karjalaisista tansseista Katrilli Kiestingistä ja Kontra, joka kulkee meillä lempinimellä "TV:stä tuttu", sillä se esitettiin Bumtsibum-ohjelman lähetyksessä SKY:n 100-vuotisjuhlavuonna 2001.

Vuonna 2017 toteutui suuri haave, kun Turussa järjestettiin Europeade-festivaali.

li. Olimme tuolloin tekemässä varsinaissuomalaisen illan Joki-Ån -suuresitystä, jota saapui katsomaan häkellyttävän suuri määrä turkulaisia ja muita Europeade-vieraita. Joki-Ån synnytti myös Turku Folks! -kansanmusiikkiyhtyeen, joka on jatkanut Marjaana Puurtisen johdolla elämäänsä Europeaden jälkeenkin. Joki-Ån oli vahvasti varsinaissuomalainen tanssiteos, ja samalla linjalla jatkoi Kumppampäi-ryhmä kevään 2019 luokittelussa Eikku Haahdin Turku auki-teoksella. Ryhmä sai luokittelussa kunniainnoksen puvustuksesta, ja tanssi Folklandialla Kakola-tangon näytteenä ohjelmastaan ja varsinaissuomalaisesta mentaliteetista Heli Laaksosen sanoin: "Älkä tän tunkeka, meil o lukus ovi. Ko meil päin ajelet, menkkä siutte kovi."

Ammatillisen kansantanssinopettajakoulutuksen kehittyminen on näkynyt meillä Turussakin. Jo vuonna 1999 Niina Susan Mäkinen (nyk. Sassali) tuli Turkuun teke-

mään harjoittelujaksoaan ja loi tullessaan esim. yhdessä Lennun kanssa PRO-ryhmän sekä yhdistyksen 30-vuotisjuhlanäytöksen. Muita oulunkoululaisia Turussa ovat sen jälkeen olleet Hanna Pantsu, Eero Hietanen, Susku Kivinen ja Kaisa Poikajärvi, jotka kaikki ovat jättäneet jälkensä meihin. 40-vuotisjuhlakonserttia saimme tekemään Samuli Nordbergin ja nyt tulevaa 50-vuotisjuhlaa on valmistellut kanssamme Rimp paremmin tanssijanakin tuttu TKY:n kasvatti Helmi Järvensivu yhdessä muusikko Ida Savolaisen kanssa.

Turun Kansantanssin Ystävät ry:llä on tällä hetkellä yhteensä 13 ryhmää Turussa ja Nousiaisissa. Vaikea koronavuosi on tuonut kansantanssiharrastukseenkin etätreenit ja kaipuun yhteiseen tekemiseen. Uskomme, että ensi syksy näytetään taas parempana ja voimme jatkaa yhteisen näytöksen valmistelua viimeistään syksyille 2022.

Kansantanssiharrastus kamppailee nykyisin laajan harrastuskentän kanssa, mutta ihmisten kaipuu juurille ja yhteiseen sosiaaliseen kanssakäymiseen sekä keholliseen kommunikointiin tulee nos-

tamaan tanhunkin uuteen kukoistukseen. Olemme siinä mukana täydellä sydämellä seuraavatkin 50 vuotta!

Folklandia

Mirkku Weckström

Turun Kansantanssin Ystävien 50-vuotisjuhlavuosi starttasi näyttävästi Folklandia-risteilyllä 10.-11.1.2020, kun kaksi bussilastillista TKY:läistä tanhuväkeä valloitti laivan. Omaa konserttiamme perjantai-iltana seurasi runsas yleisö, ja jälkeempäin saimme paistatella kehuissa. Tämä historiikkikonsertiksi nimetty näytös oli koottu meille tärkeistä elementeistä: perinteisestä tanssista, huolitelluista puvuista, ilmaisusta ja luovuudesta, taidokkuudesta ja sympaatisuudesta - yhdessä tanssimisen ilosta! Suuri merkitys oli myös TKY paitoihin pukeutuneella bändillämme, joka varsin nopeasti omaksui biisit ja eli mukana lavalla joka hetken tanssijoiden kanssa.

Juhlatunnelmaa kohotti myös Leena Ahon valinta Vuoden Wäinöksi. Vuoden Wäinöksi nimetään vuosittain kansanmusiikin tai kansantanssin alalla toimiva henkilö, ryhmä tai taho, jolle halutaan osoittaa tunnustusta taiteellisista tai pedagogisista ansioista, elämäntyöstä tai esimerkiksi merkittävästä innovaatiosta alalla.

Lauantaina päivällä TKY:n väkeä ei voinut olla huomaamatta, sillä oranssit ja viininpunaiset #MOJ50- ja 10102020-koodeilla varustetut t-paidat tuntuivat vilkkuvan joka puolella isoina joukkioina. Huomio ja kiinnostus tulevaan juhla-konserttiin oli ehdottomasti herätetty

valtakunnan tasolla!

Ihan parasta koko risteilyssä oli vahva me-henki, joka välittyi sekä lavalla että laivan käytävillä. Historiikkikonsertin lopetus "Minä olen TKY" oli vastaus alun kysymykseen "Kuka tai mikä on TKY", mutta samalla sen tarkoitus oli nostaa esiin meidän jokaisen merkitys yhteisessä tekemisessä. Sinä teet meistä meidät, ja yhdessä me olemme enemmän.

Sydämellinen kiitos kaikille laivalla ja hengessä mukana olleille! Pidetään lystiä - sillä Meillä On Juhlat!

Kuva: Mirkku Weckström

Eläköön Folk!

Vuoden Wäinö 2020 oli Leena Aho

Tunnustus julkaistiin Folklandia-risteilyllä Tallink Silja Europalla pe 10.1.2020.

Leena on toiminut yli 50 vuotta aktiivisesti kansantanssin edistämiseksi paikallisella, valtakunnallisella ja kansainvälisellä tasolla. Hän on kasvattanut jo monta sukupolvea kansantanssiaktiiveja. Hän nostaa erityisesti nuoria tekijöitä vastuullisiin kansallisen ja kansainvälisen tason tehtäviin.

Aho on aina lempeä ihmisille mutta tiukka ajamansa asian puolesta, ja hänen perinnetietonsa ja -taitonsa ovat innoittaneet monet nuoret harrastajat suhtautumaan kansantanssiin intohimoisesti. Hän ohjaa edelleen Turun Kansantanssin Ystävissä, jota oli jo 50 vuotta sitten perustamassa ja josta on kasvanut yksi Suomen suurimmista kansantanssiyhdistyksistä. Ohjaajana ja koreografina Aho on vienyt ryhmiään menestyksellä useisiin kymmeniin kilpailuihin ja katselmuksiin. Hän on ideoinut ja toteuttanut kymmeniä suurempia ja pienempiä kansantanssiesityksiä ja tapahtumia.

Aho on ollut mukana yleensäkin tanssitoiminnan kehittämisessä: Turun tanssi-alan neuvottelukunnassa sihteerinä 1982-1997 ja puheenjohtajana 1998 ja perustamassa Koulutanssin Tuki ry:tä. Turun Seudun Tanssioppilaitoksen kannatusyhdistyksen puheenjohtajana hän on ollut vuodesta 1988. Aho oli perustamassa Suomen Kansantanssi-instituutin puolesta ry:tä vuonna 1993. Hän on tuottanut tanssi- ja kansantanssijulkaisuja sekä yksin että työryhmän jäsenenä.

Leena Aho on tehnyt myös erittäin merkittävän työn suomalaisen kansantanssin kansainvälistämiseksi. Hän on vienyt ryhmänsä ulkomaanmatkoille ym-

päri maailmaa yli 50 kertaa, ylläpitänyt aktiivisesti yhteyksiä kansainvälisiin ryhmiin ympäri maapalloa, kutsunut näitä Suomeen sekä emännöinyt Suomessa vierailevia ulkomaalaisryhmiä.

Vastuullisissa Nordlek-tehtävissä Leena on toiminut vuodesta 1985. Europeadeista hän innostui 1970-luvun alussa ja on siitä lähtien aktiivisesti edistänyt suomalaisten osallistumista toimintaan. Hänen ansiostaan Europeaden johto päätti kutsua Suomen edustajan Europeaden pääkomiteaan. Aho ajoi voimakkaasti Turkuja Europeaden pitopaikaksi vuodesta 1998 alkaen.

Kuva: Petri Klivenen

Vuoden Wäinö 2021 on mestarikansantanssija Eivor Wallinvirta

Tunnustus jaettiin tänä vuonna Tampere-talolla. Eivor Wallinvirta saa tanssijat eläytymään ja tuntemaan tanssi-iloa. Hän on "syntynyt" kansantanssiperheeseen ja harrastanut tanssia lapsesta asti.

Kotiseuransa, Föreningen Brage i Helsingforsin kansantanssijaoston, tanssi-ohjaajana ja koreografina hän on toi-

minut 1980 luvun alusta ja ohjaa osittain edelleen. Suomenruotsalaisen Finlands Svenska Folkdansringin pääohjaajana hän on yhdistänyt koko suomenruotsalaisen kentän esim. kesäjuhlissa ja NORDLEK tapahtumissa esitettäviin tanssikokonaisuuksiin. Wallinvirta on tehnyt yhteistyötä niin suomalaisten kuin ulkomaalaistenkin ryhmien, koreografien ja muusikoiden kanssa ja toiminut mm. NORDLEK neuvostossa puheenjohtajana.

Hänet on valittu mestarikansantanssijaksi 2017 Kaustinen Folk Music Festivaalilla. Halu tuoda suomenruotsalainen perinne estradille tanssin, musiikin ja laulun keinoin on inspiroinut häntä luomaan esityksiä kansan arkipäiväisten tapojen, tottumusten tai juhlien pohjalta. Tärkeää on ryhmädynamiikka, mutta myös yksittäisten lahjakkaiden tanssijoiden esiin nostaminen niin että kokonaisuudesta tulee myös yleisölle nautin-

nollinen. Bragen kansantanssiryhmä on taltioinut näistä esityksistä 15 kpl DVD:lle. Kokonaisuuksia on esitetty sekä tilaisuuksissa Suomessa että ulkomailla. Eivor Wallinvirralla eivät ideat lopu ja hän osaa inspiroida tanssijat eläytymään ja tuntemaan tanssi-iloa.

Vuoden Tanssiteko 2020 on Rami Melingin FolkJam -tunnit

Rami Meling on vetänyt virtuaalisia FolkJam -tunteja korona-aikana maaliskuusta joulukuulle 2020. FolkJam -tunnit ovat esimerkki siitä, miten tanssin harrastustoimintaa on mahdollista ylläpitää poikkeusaikana. Ne ovat olleet kaikille avoimia ja niihin on parhaimmillaan osallistunut yli 100 tanssijaa kerrallaan. Meling toimii Pääkaupungin Karjalaisten Nuorten Pitko-ryhmän ohjaajana ja koreografina.

SKY täyttää 120 vuotta

Eino I. Parmanen

Suomalaisen Kansantanssin Ystävät ry:n perustamisesta tulee 8.10. kuluneeksi 120 vuotta. Mukana ollut Eino I. Parmanen kertoi yhdistyksen synnystä SKY:n 50-vuotisjuhlajulkaisussa vuonna 1951.

Syksyllä vuonna 1900 syntyi Pohjalaiseen osakuntaan kuuluvien ylioppilaiden keskuudessa ajatus ryhtyä keräämään suomalaisia kansantansseja ja -pukuja. Tarjoituksena oli myös perustaa joukkue, mikä sitten esittäisi kerättyjä tansseja. Osoittautui kuitenkin, ettei tämä aate saanut niin suurta jalansijaa osakunnan keskuudessa, että keräykseen olisi voitu ryhtyä omin voimin. Tästä syystä päätettiin, että myös muihin osakuntiin kuuluvat voivat yhtyä tähän työhön. Keväällä 1901 pidettiin sitten kokous, missä perustettiin yhdistys asian eteenpäin viemiseksi. Tämän yhdistyksen johtokuntaan valittiin maisteri Heikki Klemetti ja ylioppilaat Väinö Pfaler ja Eino I. Parmanen. Kesä teki kuitenkin tuloaan ja uuden yhdistyksen toiminta keskeytyi.

Syksy 1901 oli jo kulunut pitkälle yhdistyksen ryhtymättä mihinkään toimenpiteisiin, kun kesken kaiken ilmestyi pääkaupungin sanomalehtiin ilmoitus, jossa kaikkia asiasta kiinnostuneita kehoitettiin saapumaan kokoukseen, missä tultaisiin perustamaan "Kansantanssin Ystävät". Kokouskutsun olivat allekirjoittaneet neidit Linda Bremer ja Selma Wellingk. Kokous pidettiin sitten lokakuun 8. päivänä. Edellisenä keväänä perustetun yhdistyksen edustajat olivat myös läsnä ja selostivat kokoukselle yhdistyksen tarkoitusperiä.

Kokouksen tuloksena perustettiin uusi yhdistys Suomalaisen Kansantanssin Ystävät - Finska Folkdansens Vänner, mihin heti liittyi 35 henkilöä. Ensimmäiseen johtokuntaan valittiin puheenjohtajaksi valtionarkeologi, prof. J. R. Aspelin, sihteeriksi tohtori Theodor Schwindt ja jäseniksi tohtori O.H. Appelgren-Kivalo, varatuomari Winter, ylioppilaat Werner Tukiainen ja Parmanen, professorinrouva Gustavsson sekä neidit Bremer ja Wellingk.

Yhdistys, joka silloin oli kaksikielinen, aloitti toimintansa ripeästi. Harjoituksia pidettiin joka viikko. Ja vaikka alku oli vasta tehty, esiintyi yhdistyksen tanhujoukkue kansallispukuihin pukeutuneena myös suurelle yleisölle.

Alkuvuosina toimi yhdistyksen johtajana tohtori Theodor Scwindt, etevä tiedemies ja nuorison tulisieluinen kasvattaja. Hänen innostuksensa levisi yhdistyksen jäseniinkin, mikä olikin tarpeen, koska yhdistyksen toiminta ei suinkaan saanut yksinomaan myötätuntoa osakseen. Rahavarojen puute oli myös suuri, minkä vuoksi monet tärkeät tehtävät, esim.

kansanpukujen ja -tanhujen kerääminen olisivat ilman innostunutta johtajaa jääneet suorittamatta.

Ehkäpä juuri rahallisten vaikeuksien vuoksi yhdistyksen toiminta oli v. 1904 keskeytyneenä, mutta jo seuraavana vuonna toiminta saatiin uudelleen käyntiin.

Yhdistyksen alkuperäiset säännöt osoittautuivat puutteellisiksi ja niinpä v. 1906 yhdistykselle valitiin sääntökomitea. Kesti kuitenkin monta vuotta, ennen kuin säännöt saatiin sellaisiksi, että ne voitiin lopullisesti hyväksyä. Tämä tapahtui vasta v. 1911, jolloin ne myös jätettiin Keisarillisen Suomen Senaatin vahvistettaviksi. Vahvistus tapahtui v. 1912.

Vuonna 1909 yhdistys sai oman merkinsä, muinaissuomalaisen soljen pohjalla laaditun. Sen keskellä olevaan aukkoon on sovitettu kirjaimet SKY. Merkin piirsi herra Otto Antila.

Vuodesta 1909 vuoteen 1914 oli toiminta erittäin vilkasta. Jäseniä oli kohtalaisesti. Sekä kansantanhujen että -pukujen keräystä suoritettiin vilkkaasti eri puolilla Suomea. Onkin sanottava, että rikkain saalis saatiin kokoon juuri tänä aikana. Silloin yhdistyksellä oli käytettävinsä sellaiset voimat kuin Asko Pulkkinen, Anni Collan, Kaarina Kari ja Fanny Mikko-la.

Kuva: Alexander Maconi/Helsingin Kaupunginmuseo

Jenkan lähteillä

Teemu Perheentupa

Vuonna 1901 herättiin suureen kiireeseen pelastaa oikeat suomalaiset “kansallistanssit”, jotka olivat jäämässä kulovalkeana leviävän jenkan jalkoihin. Itse jenkalla on kaksi tarinaa, joita on yllättävän vaikea sovittaa yhteen. Toinen tarina alkaa 1880-luvun alussa Yhdysvaltain itärannikon tanssisaleissa, toinen samaan aikaan Uudenmaan ruotsinkielisellä rannikolla.

Kutakuinkin varmaa on, että jenka on kehittynyt sottiisista, joskin Reininmaalla tanssittiin monia tansseja, kuten polkkaa ja hopseria, joiden vaikutusta on vaikea sulkea täysin pois.

1850-luvun lopulla sottiisia tanssittiin eräänlaisena polkan versiona, jossa vaihtoaskeleet otettiin sivusuunnassa tanssi-suuntaan nähden. Muistettakoon, että ainakin polkan “paremman väen” versiossa askelikko oli liuku-askel-hyppy, eli hyvin lähellä vaihtoaskelta. Tämän “polka”-askelikon jälkeen pyörittiin kaksi kierrosta

hypähdellen, aivan kuten useissa hopseissa.

Näihin aikoihin sottiisi ja polkka nähtiin valssin variaationa, koska tanssiasento ja pyörintä olivat hyvin samanlaiset. Tahtilaji ei tuolloin niinkään määrittänyt valssia, vaan sitä tanssittiin lähes miten tahansa: yksiaskel-, kaksiaskel-, kolmiaskel-, neliaskel-, viisiaskel-... Valsseja oli monenlaisia, ja kaikki tahtilajit kelpasivat.

Jo 1860-luvulle tultaessa Eurooppalaisissa tanssioppaissa huomautettiin, että sottiisin tempo tuntui nousevan vuosi vuodelta. Sama tosin kävi monille muillekin tansseille, sillä kehittyvä naisten muoti salli jälleen nopeamman askelluksen jättäjäismäisten krinoliinihameiden jäädessä syrjään.

Tempon aina vain kiihtyessä 1880-luvulla tanssioppaisiin ilmestyy sottiisin versio, jossa liike tapahtuu vain tanssisuuntaan ja alussa on avoin tanssiote. Tempo on jo huomattavasti sottiisia nopeampi, ja repriisi päättyy aina kolmeen korostettuun iskuun.

Tällä variaatiolla on monta nimeä, lähes aina sen kappaleen mukaan, jolla sitä on tiettävästi säestetty: Military Schottische, Barn dance, Kentucky Jubilee, Star Schot-

Kuva: libraryofdance.org

MILITARY SCHOTTISCHE.

FIRST PART:—Position: Standing side by side, gentleman's right hand on lady's waist, lady's left hand resting on gentleman's upper

arm. Step left foot forward (4th). 1; bring right to left (1st, or 3d behind) placing weight on right, 2; leap forward from right to left (4th) 3; hop on left, at the same time passing right forward (4th raised), 4; one measure.

Repeat, beginning with the right foot; in all two measures.

SECOND PART:—Take waltz position and do the second part of the Schottische, or the Waltz-Galop; two measures. Recommence at first part. Counterpart for lady.

Kuva: libraryofdance.org

tische, Pas de Quatre. Mutta kaikille näille on yhteistä se, että ohjeet kuvaavat aivan selkeästi tuntemamme jenkan.

Tanssin alkuperää hämärtää hiukan se, että ensimmäisen kerran se mainitaan 1888 englantilaisessa oppaassa, jossa sen nimi on Pas de Quatre, koska sitä tanssitaan vain pilaooppera Faust Up to Date:ssa olleen samannimisen erittäin suositun sävellyksen säestyksellä.

1892 Englantilainen Edward Scott julkaisi oppaan, jossa hän kertoo tunteneensa tanssin jo 1880-luvun alusta. National Association of American Teachers lähetti hänelle tuolloin ohjeet ja nuotit tästä tanssista, koska se oli juuri silloin Yhdysvalloissa erittäin suosittu.

Ranskalainen tanssiopas vuodelta 1895 käyttää nimeä L'Américaine, mutta mai-

nitsee, että alkuperäinen nimi on Danse dans la Grange, eli tanssi ladossa. Vuoden 1899 irlantilaisen tanssioppaan mukaan Schottische Militaire on vanhin tanssinopettajien tuntema nimitys tanssille.

Voidaan siis melko varmasti olettaa, että ainakin Euroopassa aikalaiset uskoivat tanssin olevan kotoisin Yhdysvalloista ja alkuperäisen nimen olleen Military Schottische. Itse Military Schottische -kappale on musiikintutkijoiden mukaan alunperin saksalainen polkka nimeltään Russische Polka, joka tunnettiin Saksassa jo ainakin 1842, ja oli erittäin suosittu aina 1860-luvulle.

Jenkka Suomessa

Edellä päästiin siis siihen, että 1880-luvun alussa tismalleen jenkan tapaista tanssia tanssittiin Yhdysvalloissa, joista se tuli vuosikymmenen loppuun mennessä Englantiin ja Irlantiin.

Kuitenkin jo 1882 Helsingiläisessä Folkwännen-lehdessä kerrotaan Haxalön purjehduskipailuista (joissa Albert Edelfeltkin kävi), joiden jälkeen tanssittiin jenkaa, katrillia, valssia ja piiritansseja. Koska vielä 1886 Borgåbladet tarkensi illanvietosta kertovassa jutussa, että jenka on kaksiaskelvalssia, voisi olettaa että tanssi oli Helsingissä tunnetumpi. Y. Heikellin mukaan Porvoon seudulla kaksiaskelvalssi tarkoitti samaa kuin slätvals Pohjanmaalla, mutta yleisesti ottaen suomenruotsalainen kaksiaskelvalssi kuitenkin on käytännössä jenkkapyörintää kolmijakoiseen musiikkiin, kaksi hyppyä per tahti.

1888 Folkwännen mainitsee, että Svenska Landsmålföreningening illanvietossa esitettiin Uusimaalaisille tyypillisiä tansseja, eli kolmiaskelvalssia, jenkaa ja "kantraa".

Kuva: libraryofdance.org

Från Borgå skärgård - Porvoon saaristosta
Svarlbäck

Kuva: museovirasto.finn.fi

1890 Folkwännen mainitsee Porvoonlaisessa illanvietossa esitetyn saaristolais-tanssin, eli niin kutsutun jenkan, jonka kahdeksan paria tanssi kansallispuvuissa. Samana vuonna Hufvudstadsbladet katsoi tarpeelliseksi tähdentää kertoessaan uusmaalaisten opiskelijoiden kesänvietosta Loviisassa, että jenka on sama kuin rheinländer. Tämä ehkä selittyy sillä, että Folkwännen oli suunnattu rahvaalle, siinä missä Hufvudstadsbladetiä luki ns. parempi väki, jonka suhde uusmaalaisen kansankulttuuriin oli vielä jossain määrin etäinen.

Land och Stad lehti kertoi puolestaan lokakuussa Lapinjärveläisistä maalaishäistä, joissa "polkat ja fyrrkantit vuorottelevat jenkkojen ja kontrien kanssa". Vielä samana vuonna Åbo Tidning katsoi asialliseksi tarkentaa, että sottiisi tunnetaan myös nimellä jenka kertoessaan 16 merimiespukuisen nuoren naisen ja miehen esityksestä.

Näyttäisi siis siltä, että 1880-luvun alussa jenka (jänka) oli Itäisellä Uudellamaalla tunnettu nimenomaan ruotsinkielisen saaristoalueen tanssina, joka kuului aina ohjelmaan, kun tanssittiin.

Kesäkuussa 1891 Uusi Suometar julkaisi matkamuistelmia Göttingenistä, jossa kirjoittaja oli nähnyt nuorison tanssimassa "rheinländeriä", jonkinlaista polkamasurkkaa, jota Hämeessä kutsutaan "jenkaksi". Tähän aikaan Häme alkoi suurinpiirtein siitä, mihin Uudenmaan suomenruotsalainen asutus päättyi. Eli voimme olettaa, että viimeistään 1880-luvun lopulla jenka on levinnyt pohjoisemmaksi suomenkielisille alueille.

Nimittäin elokuussa 1891 Lappeenrannan kylpylaitoksen viimeisissä tanssiaisissa rakuunarykmentin torvisekstettiin pyydettiin soittamaan jenkkaa. Paikalla ollut tarkk'ampujarykmentin upseeri tosin komensi soittokunnan soittamaan fran-

seesia, mutta soittokunta totteli pikemmin palkan maksanutta kylpylaitoksen omistajaa. Mistä sitten tuli orkesterille arestia - ja uutisen arvoinen tarina. Joulukuussa 1891 Suomalaisen Seuran vuosijuhlissa tanssittiin lopuksi jätkaa eli jenkkää.

1892 Hämeen Sanomissa kerrotaan Suomalaisen Teatterin näytelmästä Tapanin Päivänä, jossa kaiken keskellä tanssitaan Jenkkää, eli "Saksan Polkkaa". Samana vuonna Vehkalahden Nuorisoseuran iltamissa "pistettiin Jätkä-Jenkkää" illan lopuksi.

Huhtikuussa 1893 Aftonbladet kertoo Arbetets Vännerin illanvietosta, jossa pernoolaisukot ja -akat, saaristolaisneidot ja opiskelijat, merimiehet ja maalaisukot esittelivät saaristolaiselämää, puheenparsia, lauluja ja tanssivat hambopolskaa ja jenkkää.

On mielenkiintoista, että ensimmäiset suomenkieliset maininnat jenkasta antavat tanssille toiseksi nimeksi jätkän. Kun ottaa huomioon, että Uudenmaan rannikolle kulki kolme merkittävää tukinuittoväylää, nimittäin Kymijoki, Vantaanjoki ja Karjaanjoki, johtuu väistämättä mieleen, että ulkomaille rahdattavaa sahatavaraa sisämaan sahoilta rannikoille rahdanneet tukkiäjät olisivat vieneet tanssin "hämeeseen" hyvinkin pian.

Maassamme käyneisiin ulkomaalaisiin jenkka-villitys tuntui tehneet myöskin vaikutuksen.

Uusi Suometar kertoo elokuussa 1893, että ranskalaisnimimerkki La Flaneur kirjoittaa Matkakuvissaan Suomesta kansallistanssistamme Jenkasta, joka on

"tavattoman ihana ja rytmikäs talonpoikaistanssi", jota pitäisi Ranskassakin tanssia, sillä se jättää kaikki polkat ja polkkamasurkat kauas taakseen.

1897 Ethel Brilliana Tweedie julkaisi matkakertomuksensa "Through Finland in Carts", jolla hän nousi erittäin suosituksi matkakertomusten kirjoittajaksi ja myöhemmin tunnetuksi naisasian ajajaksi. Kirjassaan hän kertoo matkastaan halki Suomen 1896, ja huomauttaa, että sotiiisia muistuttava Jenkka on Suomen kansallistanssi. Hän seurueineen oli todistamassa Turussa pidetyissä suurissa rahvaantansseissa (ilmeisesti upouudessa Kupittaan puistossa) kuinka hyvin ja rytmikkäästi suomalaiset osasivat jenkkää tanssia. Hän törmäsi jenkkaan myös Juhannusyönä, jolloin kuulemma suomalainen joka ei jaksanut jenkata aamiaiseen saakka ei ollut oikea suomalainen.

Vielä seuraavana vuonna Hämeekyrön Nuorten rekiajelusta kertovassa artikkelissa mainitaan jenkka "kansallistanssiksi".

Mistä jenkka sitten olikin syntyisin, Suomessa se selvästi levisi eteläiseltä rannikkoseudulta niin, että 1890-luvun alussa sitä pidettiin Suomessa jo yleisesti osattuna tanssina polkan ja valssin rinnalla ja vuosikymmenen loppuun mennessä selvästi suosituimpana ja kansallisimpana.

Lähteinä on käytetty Kansalliskirjaston digitaalisia aineistoja osoitteessa digi.kansalliskirjasto.fi sekä vanhoja tanssioppaita osoitteessa libraryofdance.org

Kansantanssia kirjallisuudessa - osa 32

Esko Kannusmäki

Sitten näin syrjäsilmillä M'dhara Vitan saapuvan saliin.

Hänellä oli yllään puku, joka julisti vuosikertansa osapuilleen 1970-luvulle. Housunlahkeet olivat leveät, kun taas vyönseutu, joka oli varmaan aikoinaan istunut kuin valettuna hänen kupeellaan, oli kääritty ylös ja sidottu vyötäisille vanhalla solmiolla. Takissa oli kaksi takahalkiota. Kirkkaanvihreän paidan kaulus peitti takinkauluksen. Päässään hänellä oli ikäistensä miesten suosima hattu, mutta se oli niin rennosti kallellaan, että melkein kätki toisen silmän. Ja jalassa hänellä oli kolmannes eläkkeestään.

"Ko, Michael Jacksonska", Jeremieh sanoi tönissämmme toisiamme.

M'dhara Vitalis nyökkäsi meille ohimennen, kun hän jalkakipujaan paljastamatta asteli verkkaan tanssilattialle.

Ja sitten hän tanssi.

Vartijan borrowdale meni mbaresdaleksi. Dzinganisayin liikehdintä osoittautui amatööriaskelteluksi. Nyengeterayin uutuuDET paljastuivat kokemattoman nulikan pintakeikailuksi. M'dhara Vitalis tanssi heidät pois parketilta, katsomaan sivusta siinä kuin me muutkin. Me töllötimme suu auki hänen reebokiaan ja vesipump-puaan. Hän ällistyttyi meidät juoksevilla miehellään. Hän teilasi meidät robotillaan. Ja hänen käärme- ja break-tanssinsa saivat meidät kavahtamaan seisaalle ja sanomaan ho-o. Hänen kuu-kävelyensä olisi saanut itse Michaelinkin kavahtamaan seisaalle ja sanomaan ho-o. Lava tyhjeni, kunnes vain hän ja kuosien ja kankaiden opettaja tanssivat.

M'dhara oli tässä. Opettaja oli tuolla.

Opettaja oli tässä. M'dhara Vitalis oli tuolla.

M'dhara Vitalis liikutti lanteitaan. Opettaja liikutti vyötäröään.

M'dhara Vitalis liikutti kaulaansa ja päätänsä.

Opettaja teki konstikkaan käsikiemuran.

M'dhara teki komeaa jalkatyötä mapantsula-tyyliin.

Opettaja kohotti oikean jalkansa lattiasta ja ravisti oikeaa pakaraansa.

Ja sitten Felicitas pani soimaan Chamunorwa Nebeta and the Glare Expressin. Kun Tambai Mese Mujairiranen alkusävelet tulvahtivat saliin, näimme M'dhara Vitalisin muuttuvan. Hän ketkautti kupeitaan. Hän sulki silmänsä ja vihelteli. Hän kääntyi selin meihin, pyllisti meille takahalkiostaan ja sanoi: "Pesu, pesu", nykäisten takkia ensin toiselle ja sitten toiselle puolelle.

"Katsos tuota vyötäröä", sanoin Jeremiahille.

"Chovha George!" sanoi piiripäällikkö.

"Olisinpa nainen", sanoi Jeremiah.

Tämä viimeinen tanssi sinetöi kaiken, ja kuosien ja kankaiden opettaja luovutti lavan. Huutoäänestyksellä M'dhara kruunnattiin Mupandawanan tanssimestariksi. Sitä iltaa Mupandawana ei koskaan unohtaisi.

Petina Gappah: Tanssimestari ja muita tarinoita Zimbabwesta

Pakina: Tanhukaranteeni

Hapanmykky

Voi jehna, tämä pandemia on vaihtanut polskapiirin noidankehään. Kun ei voi tanhuta, sitä on pian sellaisessa kunnossa, ettei enää voi tanhuta. Kilot kertyvät, lihakset surkastuvat, nivelet löystyvät, kunto laskee. Ja miten hän tuo muistikaan enää kohta mahtaa pelata...

Vaan voihan sitä toki itsekseenkin tanssahdella, kun ei pääse porukalla pistämään jalalla koreasti. Mikäpä olisikaan sen parempaa kuntoliikuntaa! Esimerkiksi polkka käy kyllä kardiosta paremmin kuin hyvin. Ei kun musiikki vaan soimaan!

Kiperät polkat ovat pelimannien bravuureita. Etsitäänpä joku oikein tiukka! Kylläpä pistävätkin menemään, aijjai! Tanhuuja kyllä mielellään elvistelisi samanlaisella vikkelyydellä.

Vaan sitten iskee massan hitaus. Tai ei niinkään iske, vaan tulee fysiikan lakien mukaan perässä. Jos jalat vielä kykenisivätkin, muu kroppa ei millään pysy kyydissä. Kaikki kehon itsenäisesti liikkuva (lue: hyllyvä ja lyllyvä) osuus - joka tällaisella korona-ajan kotimursulla alkaa olla jo aika suuri - on aina matkalla väärään suuntaan. Juu ei. Ei tämä nyt onnistu.

No, mitenkä olisi masurkka? Potkumasurkkahan on hauskaa. Tömps, askel, potku, tömps, askel, potku, yy, kaa, koo, tömps, askel - au! Seinät ja huonekalun peijakkaat käyvät päälle! Ei. Ei tästäkään tule mitään.

Jospa kokeillaan mieluummin vaikka

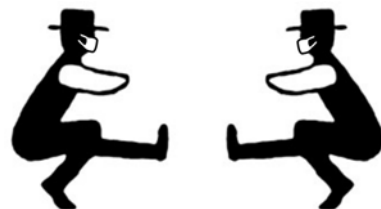
jenkkaa. Askel, askel, hyppy, askel, askel, hyppy ja hyppy, hyppy, hyppy ja hyppy... Jestas, kylläpä onkin päässyt kunto laskemaan! Juu, ei tätäkään. Ei taida jaksaa...

No, olisiko sottiisi vähän armollisempi laji? Vaih-to-as-kel, vaih-to-as-kel, ympäri, ympäri, ympäri, ympäri... Huu, meneepäs pää pyörälle!

Jaa, kyllä se nyt vaan taitaa olla niin, että tanssi vaatii isommat tilat. Ja niitä kavereita.

On tällä erää nyt vaan tyydyttävä vaakakatrilliin. Sohvalla. Vuoroina ovat: pyllynsiirto, ristijalan vaihto, jääkaappikarkelo, kanavapujottelu ja herkku-kättely.

Sopii vaan toivoa, että kun - tai jos - joskus päästään vielä tanssimaan, aloitetaan hitaasta poloneesista, ilman liian äkinäisiä suunnanvaihtoja. Sen kyllä jaksaa lyllertää läpi. Ehkä. Ei tarvitse edes muistaa vuoroja...

Lohjanseuden Tanhujat ry kokee Sinikka Oikarisen poisnukkumisen suurena menetyksenä

Sinikka Oikarinen syntyi 22.03.1940 Nakkilassa ja hänen kuolinpäivänsä Lohjan Virkkalassa oli 06.06.2019.

Sinikka liittyi Lohjanseudun Tanhujat ry:n jäseneksi 1997 kouluttautuen ensin kansantanssin ohjaajaksi ja myöhemmin vuonna 2004 kansantanssin opettajaksi. Lasten ja nuorten tanhuryhmiä hän ohjasi vuodesta 1998 – vuoden 2010 kevääseen. Tarvittaessa hän ohjasi myös aikuisten ryhmiä.

Sinikka valittiin Lohjanseudun Tanhujien johtokuntaan vuonna 1998 ja hän toimi rahastonhoitajana vuoteen 2014 asti. Oikarinen oli osaava ja monipuolinen kaikissa tekemisissään: tanssimisessa, tanssien ohjaamisessa, käden taidoissa, kielten hallinnassa ja erilaisissa järjestötehtävissä. Hän osallistui kaikkiin SKY/KTNL:n kesäjuhliin, Nordlek- ja Folklandia-tapahtumiin sekä lukuisiin Lohjanseudun Tanhujien paikallisiin tapahtumiin.

Lohjanseudun Tanhujat ry muistelee Sinikka Oikarista lämmöllä ja kiitollisuudella kokien hänen poismenonsa suurena menetyksenä.

Lohjanseudun Tanhujat ry

Pj Eila Ulenius & johtokunnan jäsenet

Muistoissamme Leena

Pitkäaikainen ohjaajamme Leena Pihlman nukkui pois 77-vuotiaana kesällä 2020. Äidinkielen opettajan työn ohella hänen sydäntään lähellä oli kansantanssi. Leena aloitti kansantanssiharrastuksen 16-vuotiaana. Hän tanssi ja ohjasi useammassa ryhmässä, ennen kuin alkoi ohjata Kansatanssiryhmä KiMaRaa. Leena ohjasi KiMaRaa yli 30 vuotta.

Olemme kiitollisia Leenalle hänen pyyteettömästä työstään ryhmämme hyväksi. Leenan ohjauksessa pääsimme tutustumaan tanssin maailmaan Suomalaista kansantanssia laajemmin, esim. israelilaisia tansseja ja salonkitansseja. Hänen opastuksellaan pääsimme myös mukaan Nordlek-yhteisöön. Kansantanssiryhmässä Leena otti erityisesti huomioon ryhmän tanssijoiden lapset ja perheet osana ryhmää. Tanhumatkoilla lasten iloksi järjestettiin mm. retkiä Kolmårdeniin, Legolandiin ja Kööpenhaminan tivoliin. Myös kaupunkiin muuttaneet opiskelijat otettiin sydämellisesti vastaan ryhmään. Kansantanssin ohella Leena innosti ja kannusti myös muuhun yhteiseen toimintaan. Talkoilla ommeltiin mm. kauniit punaiset feresit sekä Nordekin kuulut tilkkuhameet ja tilkkuliivit. Leenan ajatus oli, että tilkkuhameet ja -liivit toimivat lukuisten ryhmämme lasten turvasatamana tanhumatkoilla.

Leenan ansiosta ryhmästä muodostui lämmin yhteisö, joka vietti aikaa monenlaisen tekemisen parissa.

Jäämme kaipaushella muistelemaan Leenaa.

Satu Nahkola & Kansantanssiryhmä KiMaRa

Kuva: Satu Nahkola

TULEVIA TAPAHTUMIA

- 21.-22.5. Nuori Kulttuuri digifestivaali, verkossa
- 12.6. Kalenat tsekkaa, verkossa
- 24.6. Nuorisoseurojen Suomen suurimmat kakkukahvit, koko Suomi
- 12.-18.7 Kaustinen Folk Festival
- 8.-11.9. Jutajaiset, Rovaniemi
- 23.-26.9. Tanssimania, Tampere
- 7.10. Harrastaminen nyt ja tulevaisuudessa -seminaari
- 8.10. SKY 120 vuotisjuhla, Helsinki
- 8.-10.10. Nuorisoseurakokous + tulevaisuusseminaari, Lahti
- 9.-10.10. Karjalainen Nuorisoliiton kansantanssiluokittelu, Kangasala

